

VAN

Ruben Veenhuysen

Welke boeken lezen advocaten eigenlijk buiten de juridische literatuur, als ze dan nog lezen? Zien ze graag opera, bezoeken ze bioscopen, concerten, galleries? Gaan ze naar toneel? En wat betekent die cultuur voor hen en, misschien, voor hun werk? Ruben Veenhuysen (34, advocaat in Maastricht, ondernemingspraktijk; gehuwd, één zoon en één dochter) is liefhebber van de tuna, de traditionele muziekcultuur van Spaanse studenten.

Jan Pieter Nepveu

journalist

‘Ik kan in de tuna uiting geven aan mijn gevoel voor romantiek’

“Ik kan mijzelf hispanofiel noemen. Voordat ik rechten ging studeren heb ik een jaar Spaans geleerd in Salamanca. Daar werd ik gegrepen door de muziek en uitstraling van tuna's die ik er zag en hoorde op straat. Een tuna is een muzikale studentenvereniging in een oude, Spaanse traditie. Elke faculteit in Spanje heeft zijn eigen tuna, te herkennen aan de mouwen en de sjerp. Geel bijvoorbeeld is de kleur van medicijnen, oranje van economie, en rood van rechten. In de middeleeuwen maakten studenten muziek om een centje bij te verdienen en hun reizen te betalen.

De passies van een tuno zijn academische vorming, reizen, musiceren (vooral voor scho-

ne jonkvrouwen) en genieten van alle goede dingen in het leven. Ze hebben een traditie van charmeren en vrouwenharten veroveren. Toen ik terugkwam in Nederland en hoorde dat zulke groepen ook hier bestaan, was ik meteen verkocht. Ik kan er uiting geven aan mijn gevoel voor romantiek.

Ik ben nu lid van de Tuna Universitaria de Maastricht. Wij dragen een blauwe sjerp, die staat voor de universiteit van Maastricht. Aan onze capes hangen kleurige linten, die de gestolen harten van vrouwen en jonkvrouwen vertegenwoordigen. Ze zijn door hen geborduurd als teken van liefde. Je krijgt ze vaak als je tijdens een feestje een serenade hebt gegeven. Ik heb er zelf ook een paar, maar niet gigantisch veel. Verder staan er op de cape wapenschilden van elke stad waar we opgetreden hebben. Ik heb die van Utrecht, Amsterdam, Leiden en van vele steden in Spanje, Portugal, Frankrijk en Italië. Een paar jongens van onze tuna zijn ook in Amerika en Mexico geweest.

De basisinstrumenten zijn de Spaanse gitaar en de pandereta voor het ritme en de bandurria voor de melodie. Ik speel bandurria. Verder gebruiken we de luit, timple, trommels en een contrabas. Geheel volgens de traditie treden we in klederdracht op in restaurants, cafés en feesten in steden en dorpen door heel Europa.

Ons repertoire heeft zijn oorsprong in Spanje en Midden- en Zuid-Amerika. Het zijn uiteenlopende feestelijke nummers, vaak pasodobles en romantische serenades. Soms zijn ze overgenomen van bekende musici, zoals van Los Panchos een bekende Mexicaanse groep die liefdesliederen zingt. Tijdens optochten spelen we vooral vier-

De groep Tuna Universitaria de Maastricht, tijdens het Tuna Festival in Oviedo, Spanje

De tuna is een Spaanse muziektaditie die stamt uit de middeleeuwen. Arme studenten reisden vanuit heel Spanje naar de eerste Universiteiten en lieten in ruil voor een bord soep hun muziek horen. Basisinstrumenten zijn de Spaanse gitaar en pandereta (kleine tamboerijn) voor het ritme en de bandurria (twaalfsnarig melodie-instrument). Die worden aangevuld met de luit, de timple (klein snaarinstrument van de Canarische Eilanden), de cuatro, de bas en percussie. Verder zingt iedere tuno (=vrijbouter of schelm) uit volle borst mee. De tuno's worden wel gekarakteriseerd als troubadours. Nog steeds vormt de tuna een belangrijk onderdeel van de Spaanse universiteitscultuur. Nederlandse tuna's zijn er in Eindhoven (de oudste in Nederland en zowel een mannen- als een vrouwentuna), Maastricht, Leiden (vrouwen), Den Haag (veteranen), Tilburg (gemengd) en Nijmegen.

kwartsmaten waar je goed op kunt lopen. De panderetaspeler maakt dan allerlei dansen en capriolen, en fungeert als een soort hofnar in de middeleeuwen.

Het mooist vind ik de festivals. We zijn verschillende keren in Spanje geweest en een festival is daar echt een belevenis. Dan stort je je twee, drie dagen in het tunaleven en deel je met anderen dezelfde passie voor muziek. In 2002 hebben wij zelf in Maastricht een festival georganiseerd, met tuna's uit Spanje, Portugal en Nederland. Ons kantoor is toen als sponsor opgetreden.

Zingen en musiceren vind ik erg prettig. Als tuno ga je niet zomaar wat spelen, je probeert je publiek te vermaken en dat zo goed mogelijk te doen. Waar je als tuno probeert iemand, bij voorkeur een mooie vrouw, te bereiken en iets over te brengen, doe je dat als advocaat natuurlijk ook. Of het nou voor een rechter is, een cliënt of een wederpartij, je probeert wat duidelijk te maken. Het gaat om het vertolken van iets, in een tuna een gevoel, in de advocatuur een inhoudelijke boodschap.

Het spelen en vertolken van een rol, en het overbrengen van een boodschap, liggen me na aan het hart. Er leeft iets in mij op als ik in de rechtbank kom en mijn verhaal voor het voetlicht ga brengen. Daarom vind ik het jammer dat ik eigenlijk maar weinig procedeer. Veel wordt schriftelijk afgehandeld en ik heb veel advieswerk.

Een groot deel van de aantrekkelijkheid van de tuna zit in het Spaanse karakter. Ik vind het heerlijk om Spaans te praten en Spaans te zingen. De muziek is een beetje student-gerelateerd en ik kan me voorstellen dat de aantrekkingskracht daarvan eens over gaat. Ik hoop altijd zo jong te blijven als ik nu ben maar zal waarschijnlijk toch een keer wat anders moeten gaan zoeken. Tango dansen of samba spelen bijvoorbeeld, minder romantisch maar wel met passie en emotie. ”

'De muziek is gerelateerd aan studenten – waarschijnlijk zal ik een keer wat anders moeten zoeken'